

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Dyje, s. r. o.**, se sídlem Hříšice 63, zastoupen JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6 Ca 344/2007 – 47,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6 Ca 344/2007 – 47, žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministra zemědělství (dále jen ministerstvo“) ze dne 8. 10. 2007, č. j. 30571/2007-10000, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24. 5. 2007, č. j. 19436/2007-14130, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení změněno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 25. 4. 2006, č. j. SZIF/2006/0093944, tak, že žádost stěžovatele o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. (dále jen „nařízení vlády“) o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, se zamítá. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že předmětem sporu bylo posouzení právní otázky, zda lze stěžovatele jako společnost s ručením omezeným, která má jediného společníka, podřadit pod pojem „seskupení producentů“ podle čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ve znění jeho novelizace (dále jen „nařízení Rady“) o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, ve znění pozdějších změn a doplňků a pod pojem „skupina výrobců“ podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády. Pomocí gramatického, teleologického a systematického výkladu citovaných předpisů dospěl městský soud k negativnímu závěru a odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítal, že nařízení vlády je nutno interpretovat z hlediska práva Evropského společenství, tj. nařízení Rady. V případě, že vnitrostátní právo konkrétní definici nestanoví, aplikuje se právo Evropského společenství. Nařízení vlády v ust. § 2 písm. c) vymezuje „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu výrobců.“ Jednou z podmínek pro uznání skupin výrobců je, že tato musí mít minimální roční obrát 100 000 EUR anebo mít alespoň 5 členů. Názor ministerstva o minimálně dvoučlenné skupině výrobců nemá oporu v žádném z platných předpisů. Striktní použití gramatického výkladu slov „společný“ a „skupina“ při interpretaci pojmových výrazů jako skupina výrobců, společný odbyt apod. není objektivní. Evropská komise odsouhlasila Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004 – 2006 v němž je definováno, že skupina výrobců je obchodní

společnost založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, zapsaná do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období (tj. od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2006), která má minimální roční obrat 100 000 EUR anebo nejméně pět členů. Přímo aplikovatelný předpis tedy umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založeny podle národního práva, přičemž akceptovatelný je jakýkoli zákonem připuštěný počet členů skupiny, tj. i jeden. Nařízení vlády v ust. § 2 písm. c) definuje, co se rozumí skupinou výrobců a odkazuje na ust. § 56 a § 221 obch. zák., který předpokládá a umožňuje založení obchodní společnosti s jedním společníkem. Z těchto důvodů nelze souhlasit s názorem Nejvyššího správního soudu, že z pouhého významu slova „společný“ lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů. Proto stěžovatel opakovaně označuje za nepravdivé tvrzení ministerstva, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v § 1 tohoto nařízení s tím, že v rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou může skupina výrobců mít, z čehož ministerstvo dovozuje, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jediným společníkem. Proto stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti označilo za podstatu problému posouzení, zda je stěžovatel způsobilý k zařazení do programu Zakládání skupiny výrobců. V souladu s nařízením Rady nelze akceptovat společnost, která ze samotné povahy nemůže splnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády, které v § 1 výslovně definuje skupinu výrobců jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Rozhodující je, že jeden producent skupinu producentů tvořit nemůže. Pojmově je také vyloučeno společné uvádění zboží na trh pouze jedním producentem. Nelze rovněž odvozovat právo na poskytnutí podpory pouze z definice obchodní společnosti, tedy z právní formy skupiny producentů, aniž by skutečně tato obchodní společnost byla více producenty založena. Lze tedy shrnout, že společný odbyt zemědělské komodity, který je základním znakem činnosti skupiny výrobců, nemůže zajišťovat obchodní společnost s jedním společníkem.

V projednávané věci je tedy spornou právní otázkou, zda obchodní společnost s jediným společníkem lze podřadit pod pojem „seskupení producentů“ podle čl. 33d nařízení Rady a pod pojem „skupina výrobců“ podle § 2 písm. c) nařízení vlády.

Při předběžném posouzení věci sedmý senát Nejvyššího správního soudu zjistil, že tuto právní otázku na shodném skutkovém podkladu řešil první senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 – 72.

Právní názor vyslovený v odůvodnění tohoto rozsudku vychází z toho, že do dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady a nařízení vlády lze zařadit pouze takovou právnickou osobu, která má alespoň dva společníky (členy, akcionáře). Uvedený právní názor lze vyvodit z následující pasáže odůvodnění rozsudku prvního senátu: *„Jaké osoby lze podřadit pod pojem „skupina výrobců“, uvádí § 2 písm. c) vládního nařízení; jsou jimi obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Podstatné pro věc v tomto ohledu tedy je, že se musí jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů.“*

Sedmý senát, jakkoli v obecné rovině zcela souhlasí se závěrem prvního senátu, že v případě dotačního programu „se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů“, má za to, že z uvedeného obecného pravidla nevyplývá povinnost, aby právnická osoba, která má splňovat podmínky pro zařazení do dotačního programu jako „skupina výrobců“, musí nezbytně vykazovat vlastnost spočívající v určité „minimální pestrosti“ své vlastnické struktury. Podle názoru sedmého senátu požadavek této „minimální pestrosti“ nevyplývá ani z dikce či systematiky příslušných ustanovení nařízení Rady a nařízení vlády, ani z jejich smyslu a účelu.

Novelizací nařízení Rady byl mezi jinými „doplňkovými dočasnými dodatečnými podporami“ určenými vedle obecných podpor v sektoru zemědělství a rybolovu pro nové členské státy (mezi nimi i Českou republiku, viz k tomu čl. 33a citovaného nařízení Rady), zřízen také program podpor „Seskupení producentů“. Tento program upravil čl. 33d odst. 1. a 2. nařízení Rady, jenž stanoví: „1. Je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správného provozu seskupení producentů, která mají za cíl:

- a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
- b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a
- c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

2. Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.“

Z citovaného článku nařízení Rady vyplývá jednak stanovení účelu podpory seskupením producentů. Ve své podstatě jde o podporu společného postupu producentů při přizpůsobování produkce a výstupů producentů požadavkům trhu při uvádění zboží na trh (včetně interakce s velkoodběrateli) a při informování o jejich produkci. Nařízení Rady žádným způsobem nestanovuje předepsané (dovolené, resp. naopak zakázané) formy takového společného postupu, a tím méně jaké vlastnosti mají mít subjekty, kterým má být podpora poskytována, z hlediska jejich vlastnické struktury apod. Naopak, v odst. 2 citovaného článku se výslovně deklaruje, že okruh entit, kterým jediné náleží podpora jakožto seskupením producentů, určuje členský stát tím, že je úředně uzná, a tedy vnitrostátním právem, jež přirozeně musí být v souladu s unijním právem, stanoví podmínky, za nichž se určitá entita stane „seskupením producentů“. Z pohledu práva Evropské unie tedy není otázkou výkladu tohoto práva, kdo je či může být seskupením producentů ve smyslu uvedeného nařízení Rady, neboť to je otázkou výkladu vnitrostátního práva členského státu.

Definici skupiny výrobců obsahuje nařízení vlády. Ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády obsahuje legální definici „skupiny výrobců“. Je jí obchodní společnost nebo družstvo (poznámka pod čarou v této souvislosti odkazuje na příslušná ustanovení obchodního zákoníku, konkrétně § 56 a § 221), jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity (definici „zemědělské komodity“ pro účely nařízení vlády podává § 2 písm. a) tohoto nařízení ve spojení s přílohou k tomuto nařízení). Dále pak ustanovení § 3 nařízení vlády stanoví, že Státní zemědělský intervenční fond „zařadí“, tj. je povinen zařadit, splní-li daná entita předepsané podmínky, skupinu výrobců do programu Zakládání skupin výrobců na základě její žádosti, jestliže „a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků³⁾ nebo členů⁴⁾ skupiny výrobců (dále jen "člen"), b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006“ (poznámky pod čarou odkazují na ustanovení obchodního zákoníku o společnicích některých obchodních společnostech a o členech družstev).

Z výše uvedených ustanovení je zřejmé, že zákonodárce stanovil, že skupinou výrobců, kterou lze zařadit do programu Zakládání skupin výrobců, může být pouze takový subjekt, který splňuje určitou kombinaci kumulativně nebo alternativně formulovaných podmínek.

V první řadě, jakkoli to zdánlivě s ohledem na zákonodárcem použité výrazy vypadá protismyslně, „skupinou výrobců“ může být pouze taková entita, která je sama o sobě subjektem práva, navíc pouze subjektem práva určitého typu. Takovým subjektem může být pouze obchodní společnost nebo družstvo. Nikoli náhodou v této souvislosti nařízení vlády v poznámce pod čarou odkazuje na ustanovení § 56 a § 221 obch. zák. Podle § 56 odst. 1 obch. zák. „[o]bchodní společnost (dále jen "společnost") je právnickou osobou založenou za účelem podnikání, nestanoví-li právo Evropských společenství či zákon jinak. Společnostmi jsou veřejná obchodní společnost, komanditní společnost, společnost s ručením omezeným, akciová společnost, evropská společnost a evropské hospodářské zájmové sdružení. Evropské hospodářské zájmové sdružení a evropská společnost jsou upraveny též právem Evropských společenství a zvláštními právními předpisy. Společnost s ručením omezeným a akciová společnost mohou být založeny i za jiným účelem, pokud to zvláštní právní předpis nezakazuje.“ Podle odst. 2 pak, „[n]estanoví-li zákon jinak, mohou být zakladateli společnosti a účastnit se na jejím podnikání osoby fyzické i právnické.“ Nutnou podmínkou pro to, aby se určitá osoba mohla stát „skupinou výrobců“, tedy je, aby se jednalo o některou z obchodních společností, jejichž typy jsou taxativně vymezeny v § 56 odst. 1 větě druhé obch. zák. anebo o družstvo (§ 221 a násl. obch. zák.).

Další nutnou podmínkou je, aby předmětem činnosti obchodní společnosti nebo družstva bylo „zajištění činnosti společného odbytu příslušné zemědělské komodity“. Předmětem činnosti je zjevně míněn „předmět podnikání (činnosti)“, jak jej upravují zejména § 35 písm. b), § 37 odst. 1 a § 68a odst. 2 písm. b) obch. zák., jakož i další ustanovení týkající se jednotlivých obchodních společností, resp. družstva. Zajištění činnosti společného odbytu může, avšak nemusí, být jediným předmětem podnikání (činnosti) právnické osoby. Z ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády totiž nevyplývá, že podmínkou toho, aby určitá obchodní společnost či družstvo mohla být skupinou výrobců, je, aby zajištění společného odbytu bylo jedinou, výlučnou činností takové obchodní společnosti, resp. družstva. Pokud by tomu tak mělo být, bylo by třeba, aby zákonodárce tuto výlučnost nějak legislativně v příslušném právním předpisu vyjádřil, např. výrazy jako „jen“, „výlučně“, „pouze“, „toliko“ apod. To však neučinil, a proto nutno mít *a contrario* za to, že výlučnost předmětu podnikání (činnosti) není vyžadována.

Podmínky pro zařazení „skupiny výrobců“ do programu zakládání skupin výrobců, jež vyplývají z § 3 nařízení vlády, jsou již formulovány alternativně. Entita splňující „vstupní“ podmínky pro to, aby mohla být vůbec nahlížena jako „skupina výrobců“, tj. mající předepsanou právní formu a předepsaný předmět činnosti, musí dále splňovat alespoň jednou z následujících podmínek: - roční obchodované produkce [tento pojem je definován § 2 písm. b) nařízení vlády] v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč,

- má nejméně 5 společníků nebo členů (společníkem se zde vzhledem k tomu, že odkaz v poznámce pod čarou č. 3 zmiňuje i § 154 obch. zák., zjevně míní i akcionář akciové společnosti a obdobně i akcionář evropské společnosti),

- vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Uvedené podmínky mají své věcné opodstatnění. Podmínka (minimální) roční obchodované produkce může pomoci zajistit, že konkrétní skupina výrobců podporuje činnost výrobců zemědělských komodit v „nadkriticky“ významné míře, tj. že její činnost zasahuje dostatečně veliký segment výroby zemědělských komodit, aby bylo z hlediska zákonodárce žádoucí je podporovat. Podmínka minimálního počtu společníků nebo členů skupiny výrobců může napomoci zajistit „rozprostrnění“ podpory mezi dostatečně široký okruh výrobců, aniž by se nezbytně muselo jednat o výrobce, kteří ve svém souhrnu prodávají „nadkritické“, tj. přesahující částku 3 000 000 Kč ročně, množství obchodované produkce. Podmínka vzniku

příslušné obchodní společnosti či družstva ve vymezeném časovém období pak reflektuje dočasnou povahu programu podpory podle čl. 33d nařízení Rady (to však pro danou věc není rozhodné).

Souhrn podmínek vyplývajících z § 2 a § 3 nařízení vlády nutno považovat ve své podstatě za uzavřený, neboť jím zákonodárce vyjádřil všechny vlastnosti, které u subjektů, jež mají mít právo na poskytnutí dotace v programu podle čl. 33d nařízení Rady, považoval za relevantní. Další podmínky by k tomu, aby mohly představovat omezení přístupu k dotaci, musely vyplývat z textu nařízení vlády nebo by musely být zřejmé ze smyslu a účelu dotace s přihlédnutím k dalším podmínkám, za nichž je přístup k ní právem upraven. Jak již bylo shora uvedeno, správní orgán nemá při rozhodování o zařazení do dotačního programu žádný prostor pro uvážení, neboť z nepodmíněné dikce § 3 nařízení vlády [„*Státní zemědělský intervenční fond (dále jen "Fond") zařadí skupinu výrobců do programu (...)*“] vyplývá, že je povinen takový subjekt do programu zařadit, jsou-li splněny právem jednoznačně stanovené podmínky.

Z textu nařízení vlády ani jiného právního předpisu nelze dovodit, že „skupina výrobců“ musí být v každém případě právníkou osobou s více než jedním společníkem (členem). Naopak, z ustanovení § 3 písm. a) nařízení vlády přímo vyplývá, že podmínka minimálního počtu společníků (členů) je formulována jako jedna z možných alternativ a že dalšími alternativami je minimální hodnota roční obchodované produkce. Zbývá tedy smysl a účel úpravy a z něho vyplývající implicitní dodatečná podmínka. Právě na argumentaci povahou příslušné dotace postavil svůj právní názor první senát. Svoji teleologickou úvahu zahajuje tím, že má-li být předmětem činnosti takové právníké osoby zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. S touto úvahou se sedmý senát nemůže ztotožnit, neboť jde o úvahu zkratkovitě spojující účel dotace s formálním (institucionálním) mechanismem distribuce dotace jejím ekonomickým příjemcům. Sedmý senát má za to, že předmět činnosti, který je u skupiny výrobců předepsán v ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády, může být naplňován a smyslu a účelu dotace může být velmi dobře dosaženo zcela nezávisle na tom, jakou vlastnickou strukturu má právníká osoba, jež má být skupinou výrobců. Podle názoru sedmého senátu může velmi dobře být předmětem činnosti jednočlenné společnosti efektivně a v souladu se smyslem a účelem dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady společný odbyt zemědělské komodity.

S prvním senátem lze souhlasit v tom, že smyslem a účelem zajištění společného odbytu je společný, tj. mezi více ekonomickými subjekty (fyzickými či právníkými osobami) koordinovaný, postup směřující k tomu, že tyto subjekty budou ve vzájemné shodě, tj. zpravidla podle společně sjednaných pravidel, činit kroky k tomu, aby jimi produkované zemědělské komodity byly obchodovány na trhu. Tohoto cíle však zainteresované ekonomické subjekty mohou docílit, za splnění podmínek § 2 a § 3 nařízení Rady, i jiným způsobem než tím, že jimi založená skupina výrobců bude obchodní společností nebo družstvem s alespoň dvěma společníky nebo členy. Samotná vlastnická struktura skupiny výrobců není jediným mechanismem, pomocí něhož může více ekonomických subjektů právně a ekonomicky řídit a kontrolovat tuto entitu. V úvahu připadají zejména tyto alternativní mechanismy.

Za prvé vytvoření smluvního aparátu mezi ekonomickými subjekty profitujícími z dotačního programu a umisťujícími své zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců na trhu. Tento mechanismus může fungovat zcela jednoduše tak, že každý ekonomický subjekt uzavře se skupinou výrobců smlouvu o zajištění distribuce, propagace a další podpore umístování svých zemědělských komodit na trhu, a to za určitých standardizovaných věcných (marketingových, cenových aj.) podmínek a za určitou úplatu. V takovém případě není vlastnická struktura skupiny výrobců pro dosažení cíle sledovaného dotačním programem žádným způsobem relevantní, neboť jeho dosažení zajišťuje jednak to, že skupina výrobců má patřičný

předmět podnikání (činnosti) a splňuje i další nařízením vlády stanovené podmínky, a jednak to, že činnost naplňující cíle dotačního programu zajišťuje skupina výrobců proto, že je k tomu smluvně zavázána ve vztahu k jednotlivým výrobcům zemědělské komodity. Skupina výrobců tak dokonce vůbec nemusí být vlastnický spojena s výrobcí, pro něž na základě systému smluv zajišťuje umístování jejich zemědělských komodit na trh, a přesto bezzbytku naplňuje účel dotačního programu. Klíčem k tomu, že i v takovém případě skupina výrobců naplní podmínky stanovené nařízením vlády, je první z alternativních podmínek podle § 3 písm. a) tohoto nařízení, a sice podmínka minimální roční obchodovatelné produkce. Splňuje-li skupina výrobců tuto podmínku na základě toho, že pomocí systému smluv s jednotlivými výrobci zemědělských komodit dosáhne minimální hodnoty roční obchodované produkce, jak ji stanoví § 3 písm. a) nařízení vlády, má se za to, že zajišťuje prodej „nadkritického“ množství těchto komodit, a proto je důvod poskytnout jim dotaci. Otázka, kým je skupina výrobců vlastněna a kolik má společníků nebo členů, je pak irelevantní.

Dalším možným mechanismem je skupina výrobců jako jeden z dceřiných subjektů holdingové společnosti nebo družstva společně vlastněných více jednotlivými výrobci zemědělských komodit. Bude se jednat o jakýsi řetěz vlastnického angažmá. Jednotliví výrobci vlastní holdingovou obchodní společnost, či jsou členy holdingového družstva, a tento holdingový subjekt je výlučným vlastníkem skupiny výrobců. Skupina výrobců pak poskytuje vlastníkům svého vlastníka servis předvídaný dotačním programem, zpravidla také na základě určitého smluvního vztahu. I zde je podstatné, že splní-li skupina výrobců podmínku minimální roční obchodovatelné produkce a její vlastnická struktura je irelevantní.

Výše uvedené modelové příklady ukazují, že smyslu a účelu dotačního programu lze dosáhnout i tehdy, je-li skupina výrobců vlastněna jednou jedinou osobou. Naopak pak lze ukázat modelové příklady, kdy formální splnění podmínky mnohosti vlastníků skupiny výrobců znamená faktickou kontrolu tohoto subjektu jednou osobou. Příkladem může být situace, kdy „mateřská“ osoba vlastní např. sedm dalších právnických osob, z nichž každá je společníkem (členem) skupiny výrobců. Skupina výrobců tak vykazuje formálně pluralitu svých vlastníků, avšak ve skutečnosti je ovládána jedinou osobou. Sama tato skutečnost však nevyklučuje, že může zcela naplňovat smysl a účel dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady. To, zda tomu tak je, totiž závisí na dalších rozhodných okolnostech.

Z výše uvedeného je patrné, že první senát nedůvodně restriktivním výkladem nařízení vlády chybně identifikujícím vztah mezi smyslem a účelem dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady a institucionálními formami, jimiž jej lze naplňovat, oproti dikci i smyslu a účelu příslušných právních předpisů zúžil okruh subjektů, které mají přístup k tomuto dotačnímu programu.

Sedmý senát má za to, že uvedený právní názor je nesprávný, a chce se od něj odchýlit. Podle sedmého senátu může být skupinou výrobců ve smyslu nařízení vlády i taková obchodní společnost, která má jediného společníka, splní-li vedle podmínek stanovených v § 2 tohoto nařízení další alternativně formulovanou podmínku podle § 3 nařízení vlády, tj. podmínku minimální roční obchodovatelné produkce. Vzhledem k tomu, že sedmý senát uvedený právní názor nemůže zaujmout sám, předložil věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Jakub Camrda. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

Nejvyšší správní soud sděluje účastníkům řízení, že mají možnost vyjádřit se ve lhůtě deseti dní od doručení tohoto usnesení k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu